

Seg skal ikke dvæle ved den Smødekommens, som der blev fremhævet, at vi skulle vise. Seg tør sige, at vi aldrig have ladet det mangle paa Smødekommens, og at vi heller ikke i Henseende til denne saa vigtige Reform ville svigte vor Fane, men selvfølgelig maa vi forbeholde os Tid og Sted og Maanden, paa hvilken vi finde det rigtigst og bedst tjenligt for Sagens Fremme at vise Smødekommens. — Seg skal dernæst endnu blot tilføje, at naar det saa siges, at vi slaa denne Sag ihjel — ja saa begriber jeg ikke, med hvilken Føie dette kan siges. Vi sige jo kun, at da der her er Tale om fra begge Parters Side at votere en Nedgang, for hvilken begge Parter ere enige om, at der skal ydes Dækning, om end der saa kan være Spørgsmaal om Kvantummet, for hvilket der skal dækkes, saa finde vi ikke under disse Omstændigheder, at det er rigtigst at forhandle eller beslutte om Nedgangen, uden at vi samtidig kunne forhandle og beslutte om Dækningen. Nu veed jeg ikke, om man virkelig med Føie kan paastaa, at det Thing, der siger, at under disse Omstændigheder Nedgang og Dækning skulle følges ad, stiller et saa urimeligt Forlangende, at det derved lader Forslaget visne, eller hvad det nu er for Kunstudtryk, man bruger, og om man ikke snarere maa sige, at det er det Thing, der forlanger, at vi skulle votere en Nedgang af Millioner, uden at man samtidig vil votere den Dækning, som man dog er enig om, at det Thing stiller Fordringer, om hvilke man maa sige, at de ikke ere berettigede, at en fornøftig Statshusholdning og et fornøftigt Hensyn til Borgernes Økonomi maa føre til, at dets Forlangende ikke kan ske Fyldest. Det er jo forøvrigt Noget, vi maa overlade til Andre at dømme om. Seg for mit Vedkommende føler ingenlunde min Samvittighed besværet i saa Henseende. Seg er mig bevidst, at jeg med den største Alvor og den største Iver har virket for denne Reform, og at jeg vil bringe de Øfre, som jeg i saa Henseende anser for forsvarlige, men da denne § 44 kom, var det mig aldeles klart, at jeg maatte sige: Nei, der er de Forlangender, der ikke kunne fyldestgøres, der er de Hensyn til de finansielle Interesser, som maa varetages samtidig med, at man vedtager denne Reform, paa hvilken Samfundet har Krav, og som Følge deraf kan jeg ikke være med til dette Forslag. Seg benægter altsaa, at det, vi her foreslaa, med Hette kan siges at være en Skrivelæggelse; det er kun en Fremsettelse af de Forudsætninger, paa hvis Tilveiebringelse vi mene med Hette at have Krav, naar der er Spørgsmaal om den videre Fremme af et saadant Lovforslag, og

finder man ikke det rigtigst, saa er det naturligtvis en Ting, som der kan disputeres om, men hvorom jeg for mit Vedkommende, og jeg antager ogsaa det høie Thing, ville være fuldkommen paa det Reue.

Naar vi saa have forelagt Spørgsmaalet til Beslutning for det høie Thing, er det selvfølgelig netop i Betragtning af den Vigtighed, denne Sag har. Hvis det havde været en mindre betydelig Sag, saa havde vi ganske simpelt fulgt vor egen Anskuelse og ladet Spørgsmaalet ligge in suspensio; men netop i Kraft af den store Betydning, Sagen har, have vi ønsket, at Spørgsmaalet skulde komme til Forhandling, at vore Grunde skulde fremsættes, at Modgrundene skulde høres, og at saa Thinget skulde fælde sin Afgjørelse. Seg vil blot endnu sige, at Beslutningen ikke gaar ud paa, at Sagen skal henlægges indtil videre, men kun gaar ud paa, at den skal henlægges, indtil de Forudsætninger ere opfyldte, som vi maa gjøre Krav paa, og naar det saa bestandig viser sig, som det ærede Medlem spaaede, at det andet Thing slet ikke vil indlade sig derpaa, saa maa jeg for mit Vedkommende overlade til Enhver at bedømme, om da det kan kaldes at vise Alvor og Interesse for et Lovforslags Fremme, at man ikke gaar ind paa at ville behandle de Lovforslag, om hvilke man dog selv erkjender, at de udgjøre integrerende Supplementer til det Lovforslag, om hvis Fremme der er Tale. Naar det saa blev sagt: Men der kunde jo være en Mulighed for, at disse Supplementer bleve overflødige, naar man indskrænkede sig til en vis Nedgang i Henseende til det finansielle Resultat, saa kan jeg ikke forstaa, hvorfor man da i Betænkningen har henvist baade til Brandevinsafgiften og til Olfafgiften. Seg mener, at deri ligger, at man dog paa Forhaand maa have erkjendt, at vi kunne faae Brug for begge disse Skatter. Det hedder jo i Betænkningen, at man ikke vil udtale sig imod, at den delvise Dækning søges tilveiebragt ved de af Regjeringen og Landstthinget foreslaaede Afgifter. I det man altsaa forudsætter, at man, hvis Nedgangen sker i det Omfang, Folkethinget foreslaar, kan gaa ind paa begge disse Skatter, forekommer det mig, at netop fra Folkethingets eget Synspunkt maa der være Brug for saadanne Kompensationsafgifter. Skulde det bagefter vise sig, at man under Forhandlingerne enedes om en mindre Nedgang, saa at den ene eller den anden af Kompensationsafgifterne blev overflødig, saa forekommer det mig, at det var ingen Ulykke. Paa Forhaand fra sit eget Synspunkt kan Folkethinget ialtfald ikke være gaaet ud fra, at de skulde være overflødige. (Broberg: